

[Henning Andersen]

har været for lille. Vi må hele tiden have for øje, at vi indretter vor lovgivning efter, at opsparingen skal vokse endnu mere, end den har gjort på det allerseneste.

Skattereformen bragte os et stykke af vejen, men der er andre anstødsstene. Jeg kan blot her nævne formueskatten, som i høj grad lægger sten i vejen for en livsvigtig større privat opsparing og investering.

Endelig vil det være af den allerstørste betydning for en sund udvikling, at samfundet ikke tager ansvaret fra den enkelte. Hvis man tænkte sig, at vi fik et andet politisk styre her i landet, ville det næsten med sikkerhed give sig udslag i en sådan udvikling. Tænk blot på, hvor nær vi var ved, at de store fonde fik bestemmende indflydelse over for erhvervslivet! Det er af afgørende betydning for opsparingen og dermed for hele vor økonomi, at vi fortsat har en borgerlig ledelse her i landet.

Selv kritikere må få stof til eftertanke i den kendsgerning, at den private økonomis andel af hele vor økonomi vokser i Danmark. Vi kunne have ønsket, at tingene var lykkedes endnu bedre på dette område, og det vil vi fortsat arbejde for. Det havde sandelig ikke været tilfældet, hvis landet havde haft en socialdemokratisk ledelse, der ville kunne finde flertal for sine ideer på en række områder selv i det nuværende Folketing; det viste situationen op til finansloven jo.

Det Konservative Folkeparti ønsker, at regeringen fortsat skal føre en målbevidst økonomisk politik på det grundlag, der her tegner sig: en voksende privat sektor finansieret gennem en øget privat opsparing. En sådan politik vil give fremgang for den enkeltes indflydelse, udfoldelsesmuligheder og personlige ansvar.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Et par bemærkninger til hr. Henning Andersens indlæg, for det første vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt fondene skulle have bestemmende indflydelse. Det forslag, der kom fra Socialdemokratiet, og som Fremskridtspartiet gav sin tilslutning, var et forslag om at forhøje procenten fra de nuværende 20 til 40, men regeringen har accepteret at gå med til ikke bestemmende indflydelse op til f.eks. 49 pct. af en virksomhed. Det er altså 9 pct. mere, end de 40 pct., som Fremskridtspartiet var villig til i første omgang at tilslutte sig.

Det andet spørgsmål, jeg vil kommentere, var, hvorvidt Fremskridtspartiet kunne være med i det, hr. Henning Andersen kaldte et spændende flertal her i Folketinget. Når regeringen har nægtet at indgå egentlige aftaler med Fremskridtspartiet, er det da klart, at Fremskridtspartiet vil anerkende samtlige mandater her i salen som værende gode nok, når der skal stemmes om foranstaltninger, vi mener trækker i den rigtige retning, og vi har ingen specielle aversioner, hverken mod Socialdemokratiet eller SF, hvis de vil stemme for gode tiltag her i salen.

Så er der spørgsmålet om de 2,4 mia., forståelsen – eller måske misforståelsen – med Socialdemokratiet har kostet. Hvorfor den melding, vi fik fra finansministeren, at det ikke måtte koste en krone ekstra, hvis man skulle indgå forlig med Fremskridtspartiet, når man var villig til at ofre 2,4 mia. på at få Socialdemokratiet ind i varmen?

Endelig sagde hr. Henning Andersen, at der i 1988 med det finanslovsforslag, vi har til endelig behandling nu, ikke ville blive ansat én eneste mere i den offentlige sektor. Jeg var enig i hr. Ivar Hansens tidligere bemærkning om, at vi har haft et godt arbejde med hensyn til den tekniske side af sagen i Finansudvalget, men hr. Henning Andersen må have sovet lidt i timen, for der er stribevis af konti i det finanslovsforslag, vi har til behandling nu, hvor der bliver ansat flere mennesker i 1988 – det kommer man ikke uden om.

Endelig er der spørgsmålet om, at De Konservative aldrig ville slippe kontrollen med de offentlige finanser, som det skete i 1970'erne og i starten af 1980'erne. Jeg skal lige minde om, at De Konservative stemte for alle de socialdemokratiske finanslovsforslag op igennem 1970'erne. Det er og bliver tom tale.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Henning Andersens tale faldt ligesom i to dele. Den ene var en politisk analyse af forholdet mellem S og SF, den anden gennemgik den økonomiske situation. Hvad angår det første, var det spændende at høre, hvordan hr. Henning Andersen rystede betydelig mere på hånden i dag, end han gjorde i går. I går blev der triumferende sagt, at nu er der slået en kile ned mellem S og SF; i dag var det en mere vak-